

Rigsdagstidende.

1851

Forhandlingerne paa Folkethinget. № 103.

Tredie Session.

38te Møde.

Mandagen den 8de December.

(Fortf.)

Ordføreren (fortsat): Jeg troer dog, at Giren er ligesaa vigtig en Ting, som de Stillinger, vi ved Revision af alle mulige Regnskaber skulle have fremdraget for Offentligheden, idetmindste anseer jeg min Gire for lidt mere værd end hele min Formue; naar nu det træffer sig, at en saadan Supplican enten med Rette eller maaskee fællagtig har den Tro, at en af disse Erklæringer, som ligger i det forseglede Brev, gaar lidt videre, end han kan være vel tjent med, lad det være fuldkommen Sandhed, hvert Ord, der staaer i Erklæringen, — saa skal han endda gaar med et saadant Brev, for at faae en Begunstigelse, og Udfaldet bliver da, at han bliver sværet, — det maa være fuldkommen Sandhed, det har jeg ikke Noget imod; men skal man da gaar hen og sværet sig selv for Regjeringen eller for Kongen, naar man søger en Bevilling, det vilde dog være ganske besynderligt; skulde man da ikke have Lov til, naar man faae Erklæringen, og især naar man erkjendte, at den var rigtig at brande den, tilintetgjøre den eller sørge for, at den slet ikke kom til Regjeringen eller til Kongen, det synes jeg, at jeg vilde lægge stor Vægt paa, og saa vilde jeg hellere miste enhver speciel Rettighed, som Undtagelse fra Lovgivningen. Det er ogsaa Noget, som jeg haaber meget snart maa falde bort; jo mere Lovgivningen udvikler sig, jo mindre Krav kan der blive paa dem; navnligent Alt hvad der angaar speciel Ret til en eller anden Næring, som vi maae haabe, at der ikke ret længe kan blive Tale om at tilstaae ad Bevillingsbeten. Forøvrigt maa jeg dog ogsaa bemærke

derved, hvad her i Kjøbenhavn blandt Andet Loven foreskriver, at for at blive Bærishuusmand eller Marschandiser, skal man være i Besiddelse af visse personlige Egenskaber, om hvilke der skal afgives Erklæringer, navnlig af Politiet, og derved har man troet, at man skulde kunne bevirke en Sikkerhed mod Misbrug af disse Næringsveie, men jeg troer ikke, at man opnaar noget Stort ved alle disse Forskrifter. Jeg har nylig seet et Schema, som vel ogsaa er mange Andre bekjendt, hvorefter det viser sig, at der er over 1200 næringsdrivende Borgere, som befatte sig med at udsænke stærke Drikke. Concurrencen er bleven saa stor, uagtet alle disse hemmende Indskrænkninger, at Politiet ikke længer kan holde dem nede i Kælderne og Stueetagerne, som de egentlig skulde, og der klages over, at naar Ministeriet bevilger saa mange Ansøgninger, saa er man nødt til at taale, at de etablere sig paa første Sal. Jeg synes, at det er meget klart, at alle disse Indskrænkninger i sig selv ikke nytte Noget, og det vil vel ikke være længe, inden at Sligt vil blive givet frit, det vil sige der skal naturligvis svares Skatter og Afgifter, men Bevilling behøver vist Ingen ret længe i Næringsveiene. Det var det, jeg meente med, at den eneste Eier af en saadan Sag er Supplicanten. I det Hele taget troer jeg ikke, at det er ganske politisk rigtigt at ville sætte Publicum ligeoverfor det man kalder Administrationen som 2 Parter imod hinanden. Jeg troer især, under vor nærværende Lovgivning og Forsatning var det meget bedre, om der ikke skulde være Opposition mellem Bestyrelsen og Folket. Folket er jo nu desuden deelagtig i Lovgivningen, og jeg synes, at det var saa meget mere smukt, om Lovgivningsmagten og Bestyrelsesmagten stode paa Fædsfod med hinanden. I det Hele taget, saa troer jeg, at Hemmelighedsvæsenet ikke ret